

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΖΑΡΗΣ

Η αγκαλιά που ψηλώνει

Εικονογράφηση
Άρτεμις Πρόβου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αφιερωμένο στη Μ., που ήταν πάντα πιο ψηλή απ' όσο νόμιζε - Μ. Μ.
Στην Εύα και την Έλλη - Α. Π.

Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΠΟΥ ΨΗΛΩΝΕ

Κείμενο: Μάριος Μάζαρης
Εικονογράφηση: Άρτεμις Πρόβου
Διόρθωση: Αγγελική Παπαγεωργίου

© 2022, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Μάριος Μάζαρης

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής,
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-860-7

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΖΑΡΗΣ

Η
αγκαλιά
που
ψήλωνε

Εικονογράφηση
Άρτεμις Πρόβου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

-Γιαγιά, σήμερα βρήκα ακόμα δύο αστεράκια στο θρανίο μου.

Να, κοίτα! είπε το κορίτσι κι άνοιξε το χέρι του.

Μέσα κρατούσε σφιχτά 2 χρυσά χάρτινα αστεράκια.

-Για να δω... είπε η γιαγιά του. Μα ναι, όμορφα είναι, όπως τα άλλα. Φέρε μου εκείνο το κουτί, είπε και έδειξε με το χέρι της.

-Εδώ έχεις και τα υπόλοιπα; ρώτησε το μικρό κορίτσι.

-Εδώ, είπε η γιαγιά κι άνοιξε το κουτί. Δε μου έχεις πει να σου τα φυλάω όλα;

-Ναι, γιατί η μαμά μου λέει να μην κρατάω άχρηστα πράγματα στο δωμάτιό μου, είπε κάπως αδιάφορα η Αλίκη.

-Άχρηστα είναι τ' αστέρια; ρώτησε η γιαγιά της.

-Όχι, υποθέτω, είπε το κορίτσι, μας φωτίζουν τη νύχτα και κάνουν παρέα στο φεγγάρι να μη νιώθει μόνο του.

-Δύσκολο να είσαι φεγγάρι, είπε πάλι η γιαγιά.

-Γιατί είναι δύσκολο; τη ρώτησε γεμάτη περιέργεια η Αλίκη.

-Γιατί κάνει όλη τη δουλειά μόνο του τη νύχτα στον ουρανό. Όλοι κοιτάζουν το φεγγάρι για να τους δείξει τον δρόμο, τ' αστέρια δε φωτίζουν αρκετά.

-Ε, λοιπόν κι εγώ νιώθω σαν το φεγγάρι μερικές φορές! είπε η Αλίκη.

-Εσύ γιατί; γέλασε η γιαγιά. Έχεις κι εσύ δουλειά τη νύχτα και δεν το έχω καταλάβει;

-Όχι, αλλά νιώθω κι εγώ μόνη ώρες ώρες.

- Εσύ γιατί νιώθεις μόνη; Αφού έχεις εμάς που σ' αγαπάμε.
-Μ' αγαπάτε, αλλά δεν μπορείτε να με βοηθήσετε.
-Σε τι να σε βοηθήσουμε, μικρή μου;
-Να ψηλώσω, είπε η Αλίκη και η γιαγιά σαν να συννέφιασε ξαφνικά.
-Αφού το έχουμε πει, υπάρχει λόγος που γεννήθηκες έτσι.
-Ποιος λόγος, θέλω να τον μάθω! είπε η Αλίκη και σχεδόν έβαλε τις φωνές.
-Κάποια παιδιά γεννιούνται και παραμένουν έτσι, σε μικρό μέγεθος, για να μπορούμε πάντα να τα παίρνουμε εύκολα στην αγκαλιά μας.
-Γιατί, αν ψηλώσω, δε θα μπορείτε να με αγκαλιάζετε;
-Ε, δε θα 'ναι το ίδιο.

Ένα κορίτσι που θα ήθελε να είναι πιο ψηλό.
Μια γιαγιά που θα ήθελε να είναι πιο πολλά.
Ένα φεγγάρι που θα ήθελε να μη νιώθει μόνο του.
Κι ανάμεσά τους μπόλικά αστέρια.
Μια ιστορία για δρόμους που φωτίζονται, για φόβους
που μοιράζονται, μα πάνω απ' όλα για την αγκαλιά:
τη μαγική εκείνη αγκαλιά που λειτουργεί σαν απάντηση
σ' έναν κόσμο με πολλά ερωτήματα.

Μια ιστορία ενσυναίσθησης που αξίζει να διαβαστεί
σε μια τάξη, σε ένα σπίτι, σε ένα δάσος ή ακόμα
και σ' έναν καθρέφτη μπροστά.

ISBN 978-960-484-860-7

Κωδ. μηχ/σης 12.728

www.epbooks.gr

